

1.1 ปัญหาและความสำคัญ

เป้าหมายพื้นฐานทางเศรษฐกิจของทุกประเทศทั่วโลกก็คือ การมีเสถียรภาพภายในและเสถียรภาพภายนอกประเทศ เสถียรภาพภายใน ได้แก่ ความมีเสถียรภาพของระดับราคา อัตราการว่างงานอยู่ในระดับต่ำ และระบบเศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง ส่วนเสถียรภาพภายนอก ได้แก่ ความสมดุลของดุลการค้า ดุลบริการและดุลการชำระเงิน ดังนั้นนโยบายเศรษฐกิจจึงได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้อยู่ในระดับที่สมดุล รัฐบาลใช้นโยบายการเงินและการคลังหรือรวมเรียกว่านโยบายการจัดการด้านอุปสงค์มวลรวม (Aggregate demand management policy) เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตามแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้นโยบายเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นก็ปรากฏมีข้อโต้แย้ง โดยแนวความคิดของสำนักเคนส์ (Keynes) เชื่อว่า ระบบเศรษฐกิจไม่สามารถปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพได้เอง การจัดสรรทรัพยากรจึงเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ รายได้หรือผลผลิตจึงไม่ใช่ระดับการจ้างงานเต็มที่ ถ้ารัฐบาลต้องการให้ระดับผลผลิตหรือรายได้อยู่ในระดับการจ้างงานเต็มที่แล้ว รัฐบาลจะต้องเข้ามาแก้ไข ปัญหาเศรษฐกิจโดยการใช้นโยบายในลักษณะของนโยบายดุลพินิจ (Discretionary Policy) กล่าวคือ นโยบายของรัฐที่กำหนดขึ้นในแต่ละคาบเวลาเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างหรือเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจเฉพาะปัญหา ซึ่งนโยบายนั้นเหมาะสมที่สุดภายใต้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจในขณะนั้น โดยเฉพาะการใช้นโยบายการคลัง ซึ่งได้แก่การลงทุน การใช้จ่ายเพิ่มในภาครัฐบาล และการลดภาษีเพื่อเพิ่มการใช้จ่ายภาคเอกชน แนวคิดของเคนส์ใช้ได้ผลดีในช่วงทศวรรษ 1950 และ 1960 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจโลกมีภาวะอัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับต่ำ เคนส์ให้ความสำคัญกับการใช้นโยบายการคลังมากกว่านโยบายการเงิน ทั้งนี้เนื่องมาจากในยุคของเคนส์ การใช้นโยบายการเงินถูกจำกัดโดยระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบคงที่ (Fixed exchange rate) การใช้นโยบายการเงินโดยการเพิ่มปริมาณเงินเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ จะเป็นผลเสียต่อดุลการชำระเงิน เพราะรัฐบาลมีการใช้นโยบายการคลังแบบขาดดุลอยู่ก่อนแล้ว ถ้ามีการใช้นโยบายการเงินแบบขยายตัวจะยิ่งทำให้ปริมาณเงินในระบบเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เคนส์ยังเชื่อว่ารัฐบาลไม่สามารถคาดการณ์ผลของการใช้นโยบายการเงินได้อย่างถูกต้อง แต่สามารถคาดการณ์ผลของการใช้นโยบายการคลังได้โดยการคำนวณค่าตัวคูณ (Multiplier) ดังนั้นเคนส์จึงไม่ได้ให้ความสำคัญกับภาคการเงินมากนัก

ในทางตรงกันข้าม นักเศรษฐศาสตร์สำนักการเงินนิยม (Monetarist) ซึ่งมีแนวคิดอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีปริมาณเงิน (Quantity Theory) กลับมีความเห็นที่ขัดแย้งกับเคนส์ในประเด็นของการ

ใช้นโยบายเป็นสำคัญ โดยนักเศรษฐศาสตร์ด้านการเงินนิยมเชื่อว่าปริมาณเงินมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับระดับราคา เมื่อมีการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินจะทำให้ระดับราคาเพิ่มขึ้นในสัดส่วนเดียวกัน รัฐบาลจึงควรที่จะควบคุมอัตราการเพิ่มของปริมาณเงินเพื่อควบคุมอัตราการเพิ่มของระดับราคา ดังนั้นนโยบายที่รัฐบาลควรใช้เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจึงเป็นในลักษณะที่เรียกว่า กฎนโยบาย(Rules Policy) กล่าวคือ เป็นนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดขึ้นเพื่อผูกมัดพฤติกรรมของรัฐบาลไว้ล่วงหน้า โดยการประกาศที่จะกำหนดค่าตัวแปรที่สำคัญทางเศรษฐกิจไว้ล่วงหน้า และรัฐบาลจะดำเนินนโยบายเพื่อให้ตัวแปรเหล่านั้นมีค่าในอนาคตตามที่ประกาศไว้ การที่นักเศรษฐศาสตร์ด้านการเงินนิยมเชื่อว่า การดำเนินนโยบายในลักษณะกฎนโยบาย จะช่วยรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจได้ เนื่องจากรัฐบาลไม่ทราบกลไกที่แท้จริงของระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นรัฐบาลจึงไม่ทราบว่าระยะเวลาใดที่ควรจะใช้นโยบาย และเมื่อมีการใช้นโยบายไปแล้วจะต้องใช้ระยะเวลาเท่าใดจึงจะส่งผลกระทบต่อเป้าหมายทางเศรษฐกิจตามที่รัฐบาลต้องการ ความล่าช้าของนโยบายการเงินและความไม่รู้โครงสร้างระบบเศรษฐกิจที่แท้จริงของรัฐบาลจึงเป็นเหตุผลที่จะต้องมีการควบคุมอัตราการเพิ่มของปริมาณเงินเพื่อควบคุมอัตราการเพิ่มของระดับราคา นักการเงินนิยม เชื่อว่า ในระยะยาวความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินกับอัตราเงินเฟ้อจะปรากฏเด่นชัดขึ้น โดยมีแนวคิดตาม Quantity Theory กล่าวคือ ในระยะสั้นเมื่อมีการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงิน จะส่งผลให้มีการต้องการถือเงินส่วนเกิน หน่วยเศรษฐกิจจัดปริมาณเงินส่วนเกินนี้ด้วยการใช้จ่ายซื้อสินค้าและบริการมากขึ้น ส่งผลให้ระดับราคาสินค้าและบริการสูงขึ้น ขณะที่ในระยะสั้นระดับการจ้างงานยังไม่อยู่ในระดับการจ้างงานเต็มที่ ระดับราคาที่เพิ่มสูงขึ้นทำให้ผู้ผลิตจ้างงานเพิ่มขึ้น ผลผลิตจึงเพิ่มขึ้น แต่ในระยะยาว เมื่อระดับการจ้างงานอยู่ในภาวะการจ้างงานเต็มที่แล้ว ผลผลิตไม่สามารถเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้น ในระยะยาว การเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินจะเท่ากับการเพิ่มขึ้นของระดับราคา รัฐบาลจึงควรที่จะควบคุมอัตราการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินเพื่อที่จะรักษาเสถียรภาพของอัตราเงินเฟ้อ

แนวความคิดของสำนักเคนส์และนักการเงินนิยมมีความคล้ายกันในกรณีที่เชื่อว่าระบบเศรษฐกิจไม่เป็นไปตามกลไกตลาด รัฐบาลตามแนวคิดของเคนส์เป็นรัฐบาลที่ทราบปัญหาและระบบเศรษฐกิจมากกว่ารัฐบาลตามแนวคิดของนักการเงินนิยม รัฐบาลของเคนส์จึงต้องเข้าไปแก้ปัญหาเศรษฐกิจโดยการใช้นโยบายในลักษณะ Discretionary Policy ส่วนรัฐบาลของนักการเงินนิยม เห็นว่า ควรใช้นโยบายในลักษณะ Rules Policy เพื่อให้หน่วยเศรษฐกิจใช้ระยะเวลาในการปรับตัวตอบสนองต่อการใช้นโยบายของรัฐบาล ข้อโต้แย้งของนักเศรษฐศาสตร์ทั้งสองสำนักนำไปสู่การวิเคราะห์ทั้งเชิงอธิบายและเชิงปริมาณ จนกระทั่ง 10 ปี นับจากกลางทศวรรษ 1970 จึงมีพัฒนาการแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกใหม่(New Classical Economists) โดยมีสมมติฐานที่สำคัญ 3 ประการ คือ หนึ่ง ระบบเศรษฐกิจปรับตัวไปตามกลไกตลาด(Market Clearing) สอง สมมติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ(Rational Expectation Hypothesis) และ สาม สมมติฐานของอัตราธรรมชาติ(Natural Rate Hypothesis)

แนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่ (New Classical) เชื่อว่า การใช้นโยบายจัดการด้านอุปสงค์รวมไม่สามารถที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจบรรลุเป้าหมายได้ โดยเฉพาะการเพิ่มผลผลิต และลดการว่างงานลง เพราะสมมติฐานที่ว่าผู้เกี่ยวข้องในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการใช้นโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะเมื่อมีการใช้นโยบายเกี่ยวกับปริมาณเงิน ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของระดับราคาหรืออัตราเงินเฟ้อ เป็นผลให้อำนาจซื้อของคนในสังคมลดลง การใช้นโยบายของรัฐบาลนี้ได้ถูกคาดการณ์โดยคนในสังคม การใช้นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจจึงมีผลกระทบต่อระดับราคาเท่านั้น ไม่ได้กระทบต่อตัวแปรที่แท้จริง (Real Variables) คือ ผลผลิตที่แท้จริง และการว่างงานแต่อย่างใด ดังนั้น การใช้นโยบายในลักษณะที่สามารถถูกคาดการณ์ได้ (Predictable Policy) หรือการใช้ Rules Policy จึงไม่มีอิทธิพลต่อผลผลิตที่แท้จริงและการจ้างงาน ขณะที่การใช้นโยบายในลักษณะที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ (Unpredictable Policy) จะมีอิทธิพลต่อตัวแปรทางเศรษฐกิจที่แท้จริง แต่หากรัฐบาลใช้นโยบายในลักษณะที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้จะส่งผลให้ผลผลิตที่แท้จริงและการจ้างงานมีความผันผวนออกจากระดับอัตราธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้ระบบเศรษฐกิจไม่มีเสถียรภาพ สิ่งที่รัฐบาลควรจะทำตามแนวคิดของสำนักคลาสสิกใหม่ก็คือ รัฐบาลควรจะทำหน้าที่หลีกเลี่ยงการใช้นโยบายใดๆ ที่จะเข้าแทรกแซงระบบเศรษฐกิจ โดยทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ (Shocks) และต้องยอมรับว่าการผันผวนของผลผลิตที่แท้จริงและการจ้างงานที่เบี่ยงเบนออกจากระดับอัตราธรรมชาติ มีสาเหตุมาจากเหตุการณ์ที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ (Inevitable shocks) ที่มาจากอุปสงค์และอุปทานมวลรวม แนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่ในประเด็นของความผันผวนของผลผลิตและการจ้างงานที่เบี่ยงเบนออกจากระดับอัตราธรรมชาติมีสาเหตุมาจากเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดการณ์ เป็นส่วนที่เพิ่มเติมมาจากแบบจำลองของสำนักคลาสสิกเดิม (Classical Model)

ความแตกต่างระหว่างแนวคิดของสำนักคลาสสิกใหม่กับเคนส์และสำนักการเงินนิยมที่สำคัญ ก็คือ หนึ่ง กลไกตลาด โดยเคนส์และสำนักการเงินนิยม เชื่อว่า ระบบเศรษฐกิจไม่สามารถปรับตัวได้อย่างเสรี ขณะที่สำนักคลาสสิกใหม่ คิดว่า ระบบเศรษฐกิจมีการปรับตัวอย่างเสรี ของการที่รัฐบาลและหน่วยเศรษฐกิจทราบถึงกลไกการทำงานของระบบเศรษฐกิจ โดยสำนักคลาสสิกใหม่ เห็นว่า หน่วยเศรษฐกิจและรัฐบาลทราบกลไกการทำงานของระบบเศรษฐกิจเท่ากัน ส่วนเคนส์และสำนักการเงินนิยม เห็นว่า รัฐบาลทราบกลไกการทำงานของระบบเศรษฐกิจมากกว่าหน่วยเศรษฐกิจ และ ตาม แบบจำลองของเคนส์และสำนักการเงินนิยมให้ความสำคัญกับด้านอุปสงค์มวลรวม โดยไม่ได้พิจารณาถึงอุปทานมวลรวมอย่างเด่นชัดนัก ส่วนแบบจำลองของสำนักคลาสสิกใหม่ได้นำสมการอุปทานมวลรวมมาอธิบายแนวความคิดของคน ทำให้แบบจำลองของสำนักคลาสสิกใหม่อธิบายกลไกการทำงานของระบบเศรษฐกิจในเชิงพลวัตได้มากขึ้น

ความไม่มีประสิทธิภาพของนโยบายจัดการด้านอุปสงค์รวมตามแนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่อาศัยสมมติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ (Rational Expectation

Hypothesis) และสมมติฐานของอัตราธรรมชาติ (Natural Rate Hypothesis) ซึ่งในระยะต่อมาได้มีนักเศรษฐศาสตร์ทำการศึกษาเพื่อพิสูจน์แนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลา (Time Series) ในหลายประเทศ พบว่าได้ข้อสรุปที่ขัดแย้งกัน งานศึกษาระยะเริ่มแรกศึกษาผลกระทบของการใช้นโยบายจัดการด้านอุปสงค์ที่มีต่อระดับผลผลิตแท้จริงและ ระดับการว่างงาน ตัวแปรที่ใช้เป็นตัวแทนนโยบายการจัดการด้านอุปสงค์ ได้แก่ ปริมาณเงิน ระยะต่อมาได้ใช้ตัวแปรอื่น เช่นอัตราเงินเฟ้อที่มีผลกระทบระดับผลผลิตแท้จริง และระดับการว่างงาน โดยกำหนดให้อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแทนของนโยบายจัดการด้านอุปสงค์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ต้องการทดสอบแนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่ภายใต้สมมติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ และอัตราธรรมชาติ ที่เชื่อว่า การใช้นโยบายจัดการด้านอุปสงค์มวลรวมอย่างเป็นระบบ ในกรณีนี้คือ นโยบายการเงิน จะไม่สามารถกระตุ้นให้ผลผลิตแท้จริงเพิ่มขึ้นได้ ทั้งนี้เนื่องจากการคาดการณ์ของหน่วยธุรกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพดังนั้นการดำเนินนโยบายการเงินจะไม่มีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริง แต่จะส่งผลกระทบต่อตัวแปรที่เป็นตัวเงิน (Nominal Variables) เช่น ระดับราคา ในทางตรงกันข้าม นโยบายการเงินที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้เท่านั้นที่จะส่งผลกระทบต่อผลผลิตแท้จริง ในการศึกษาที่กำหนดให้ปริมาณเงินเป็นตัวแปรที่ใช้เป็นตัวแทนของนโยบายการเงิน แบ่งปริมาณเงินออกเป็นสองส่วนคือส่วนของปริมาณเงินที่คาดการณ์ และส่วนของปริมาณเงินที่ไม่ได้คาดการณ์ เพื่อพิจารณาว่าปริมาณเงินส่วนใดที่จะมีผลต่อระดับผลผลิตแท้จริง โดยได้ตั้งสมมติฐานว่า ถ้าหน่วยธุรกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินแล้ว การใช้นโยบายการเงินเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ จะไม่สามารถทำให้ผลผลิตแท้จริงเบี่ยงเบนออกจากผลผลิตโดยอัตราธรรมชาติได้ หากผลจากการทดสอบพบว่ายอมรับสมมติฐาน จะแสดงว่านโยบายการเงินไม่มีประสิทธิภาพ หรือเรียกว่านโยบายการเงินมีความเป็นกลาง (Neutrality of money) แต่หากผลการทดสอบพบว่าปฏิเสธสมมติฐาน จะแสดงว่ารัฐบาลสามารถใช้นโยบายการเงินเพื่อกระตุ้นผลผลิตได้ ส่วนการทดสอบสมมติฐานว่าหน่วยธุรกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อนโยบายการเงินหรือไม่ ก็ถูกทดสอบด้วย ถึงแม้ว่าในอดีตที่ผ่านมาไม่ปรากฏชัดเจนว่ารัฐบาลใช้นโยบายการเงินกระตุ้นผลผลิตจริงหรือไม่ แต่ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินกับผลผลิตจริงนี้สามารถแสดงเป็นนัยได้ว่า นโยบายการเงินของรัฐบาลจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ในการใช้นโยบายการเงินเพื่อกระตุ้นผลผลิตจริง ภายใต้สมมติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการที่ประเทศไทยมีการดำเนินการเปิดเสรีการเงิน ซึ่งเป็นผลให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศเสรีขึ้น ทำให้ปริมาณเงินในระบบมีการเปลี่ยนแปลงไปจากช่วงก่อนเปิดเสรีการเงิน ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินกับผลผลิตจริงจะได้รับอิทธิพลจากการเปิดเสรีการเงินหรือไม่

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

จากแนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่เกี่ยวกับสมมติฐานที่ว่า ผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์ตัวแปรที่ต้องการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพจากข้อมูลที่มีอยู่นักเศรษฐศาสตร์จึงได้ทำการศึกษาอย่างแพร่หลายในต่างประเทศ การศึกษาในกรณีประเทศไทยมีค่อนข้างจำกัด ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้นำแนวความคิดของการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปริมาณเงินที่คาดการณ์และไม่ได้คาดการณ์ที่มีผลกระทบต่อระดับผลผลิตแท้จริง โดยที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

(1) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดปริมาณเงิน โดยที่ปริมาณเงินตามสมมติฐานของการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับระยะเวลาการปรับตัว(Lag Length)ของทั้งตัวมันเอง และตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์(Macro Variables)อื่นๆ

(2) เพื่อทดสอบว่าปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ ส่วนใดจะมีผลกระทบต่อระดับผลผลิตแท้จริง โดยแนวความคิดของสำนักคลาสสิกใหม่เชื่อว่า ปริมาณเงินที่ไม่ได้คาดการณ์เท่านั้นที่มีผลต่อระดับผลผลิตแท้จริง การทดสอบในขั้นนี้ใช้สมมติฐานของ MRE (Macro Rational Expectation) โดยแบ่งการทดสอบสมมติฐานออกเป็น (1)ประชาชนมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อปริมาณเงินหรือไม่ (2)การทดสอบสมมติฐานว่า ปริมาณเงินที่คาดการณ์จะไม่มีผลต่อระดับผลผลิตแท้จริง และส่วนสุดท้าย (3)การทดสอบสมมติฐานร่วม

(3) เพื่อเปรียบเทียบระยะเวลาในการปรับตัวของระดับผลผลิตแท้จริงที่มีต่อปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ในช่วงระยะก่อนดำเนินการเปิดเสรีการเงิน กับระยะเวลาในการปรับตัวของระดับผลผลิตแท้จริงที่มีต่อปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ในช่วงระยะหลังเปิดเสรีการเงิน ซึ่งผลการเปรียบเทียบจะทำให้ทราบว่า การใช้นโยบายการเงินอย่างเป็นระบบจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ และต่างกันอย่างไรระหว่างช่วงก่อนเปิดเสรีการเงินกับช่วงหลังเปิดเสรีการเงิน

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาผลกระทบของปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ต่อผลผลิตแท้จริง โดยที่มีพื้นฐานอยู่บนสมมติฐานของสำนักคลาสสิกใหม่ ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์เป็นข้อมูลรายไตรมาส กำหนดระยะเวลาที่ศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2513-2537 โดยแบ่งระยะเวลาที่ทำการศึกษออกเป็น 2 ช่วงเวลา คือ ช่วงก่อนเปิดเสรีการเงินระหว่างปี พ.ศ. 2513-2532 และ ช่วงหลังเปิดเสรีการเงินระหว่างปี พ.ศ. 2533-2537

1.4 สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษา

(1) การศึกษาอยู่ภายใต้สมมติฐานของสำนักคลาสสิกใหม่ คือ การสมมติให้ผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อทำการทดสอบสมมติฐานว่าง(Null hypothesis) 3 ประการ คือ

-สมมติฐานร่วม(Joint) : ผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อปริมาณเงิน ทำให้การเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินไม่มีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริง

-สมมติฐานความเป็นกลาง(Neutrality test) : การเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินจะไม่มีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริงไม่ว่าผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจจะมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อปริมาณเงินหรือไม่ก็ตาม

-สมมติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ(Rationality test) : ผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงิน ไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินจะมีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริงหรือไม่ก็ตาม

(2) สมมติให้ผู้เห็นสมการอุปทานมวลรวมเป็นไปตามแนวคิดของ Lucas หรือรวมเรียกว่า Lucas Aggregate Supply Equation

(3) สมมติให้ปริมาณเงินเป็นตัวแปรภายนอก(exogenous variable)ในแบบจำลองผลผลิตจริงทั้งนี้เพื่อต้องการทดสอบอิทธิพลของปริมาณเงินที่มีต่อผลผลิตจริงเท่านั้น กล่าวคือ เป็นการทดสอบในทิศทางเดียวจากปริมาณเงินสู่ผลผลิตจริง

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาคตามแนวคิดของสำนักคลาสสิกใหม่ เชื่อว่าผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อตัวแปรที่คาดการณ์จากข้อมูลที่มีอยู่ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงนโยบายหรือตัวรบกวนในระบบอย่างมีระบบ จะไม่มีผลกระทบต่อตัวแปรแท้จริงได้ เช่น ระดับผลผลิตแท้จริง ในการศึกษาที่ใช้ตัวแปรคือปริมาณเงินเป็นตัวแทนของนโยบายการเงินเพื่อทดสอบว่ามีผลอย่างไรต่อระดับผลผลิตแท้จริง โดยการศึกษาได้ทำการเปรียบเทียบผลกระทบของปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ต่อระดับผลผลิตแท้จริงในช่วงก่อนเปิดเสรีการเงินกับช่วงหลังเปิดเสรีการเงิน ผลสรุปที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจใช้นโยบายการเงินของรัฐบาลเมื่อคำนึงถึงเป้าหมายทางเศรษฐกิจ ในกรณีนี้คือ ระดับผลผลิตแท้จริง